

161. Bepalingen tot wering van voor den land-, tuin- of boschbouw schadelijke dieren en van plantenziekten.

en dat hij bevindt dat die partij niet ter bewaring geschikt is, dan zal die partij, na te zijn gewaardeerd, moeten worden vernietigd en zal voorts, volgens de uitdrukkelijke bepaling van de wet, de geldsom, vertegenwoordigende de waarde van hetgeen vernietigd is, aan den ontvanger van de accijnzen in bewaring worden gegeven. Maar wie zal de persoon zijn, die het geld stort? De marechaussee heeft geen kas. Bij de wet op de besmettelijke ziekten wordt de burgemeester met de uitvoering belast en is er bepaald dat de gelden uit de gemeentekas kunnen betaald worden, maar hier wordt alléén gezegd dat de ambtenaar de voorwerpen in beslag genomen heeft, den last tot vernietiging geeft, maar niet bepaald wie de geldsom bij den ontvanger zal deponeeren.

Nu is in de Nota ter beantwoording van het Verslag gezegd: „De Staat die de onteigening gelast is uit den aard der zaak, ook zonder dat het uitdrukkelijk is voorgeschreven, tot de in de wet voorgeschreven vergoeding verplicht. Dat is duidelijk en spreekt vanzelf; maar hier is sprake van de eventuele vergoeding die, nadat de vervolging zal hebben plaats gehad en de persoon, tegen wien proces-verbaal is opgemaakt, door den rechter zal zijn vrijgesproken, zal moeten worden uitbetaald. Maar die som kan niet gedurende den loop van het geding in de schatkist blijven liggen, want uitdrukkelijk is bepaald dat die geldsom reeds dadelijk aan den ontvanger der accijnzen in bewaring moet worden gegeven, en eerst na afloop van het geding of bij vrijspraak aan den eigenaar wordt uitgekeerd of bij veroordeeling in 's Rijks schatkist gestort.

Nu wil het mij voorkomen dat, wanneer de kas niet aangewezen is waaruit die gelden moeten worden genomen of de persoon die verplicht is ze voor te schieten, er bij de uitvoering van de wet moeilijkheden zullen komen.

Ik zal wegens het vergevorderde uur niet in verdere beschouwingen treden, maar achte de door mij genoemde punten wel waard om er de aandacht op te vestigen.

De heer **Goeman Borgesius**, Minister van Binnenlandsche Zaken: Mijnheer de Voorzitter! De geachte afgevaardigde die over dit ontwerp het woord heeft gevoerd en in beginsel geen bezwaar daartegen had, heeft toch enkele bezwaren tegen de redactie ingebracht.

Mijn eerste bezwaar, zeide de geachte afgevaardigde, betreft de redactie, den vorm van het ontwerp. Wij hebben wel meer dergelijke wetten gehad, zoo luidde zijne redeneering, maar daarin werd in den regel bepaald dat een jaar na de afkondiging de maatregel van bestuur weer zou komen te vervallen, zoo ze dan nog niet door de wet bekrachtigd was. Waarom bij dit ontwerp niet die redactie overgenomen?

Mijnheer de Voorzitter! Het wil mij voorkomen dat deze bedenking niet betreft de redactie, maar het wezen van de zaak.

Tegen de redactie van vroegere ontwerpen hadden wij geen bezwaar, maar wel tegen den inhoud. Volgens de door den geachten afgevaardigde bedoelde ontwerpen kon de maatregel van bestuur een jaar van kracht blijven zonder dat de Wetgevende Macht uitspraak deed. De in dit ontwerp bedoelde maatregelen kunnen zóó ingrijpend zijn en zóó groote belangen raken, dat wij het wenschelijk oordeelen, dat de bevoegdheid, aan de Regeering te geven, wordt omringd met afdoenden waarborg dat van de bevoegdheid geen misbruik kan worden gemaakt. Daarom en daarom alleen hebben wij voorgesteld in de wet te bepalen, dat terstond, als de maatregel wordt uitgevaardigd, ook een wetsontwerp tot bekrachtiging bij de Tweede Kamer moet worden aanhangig gemaakt en dat de genomen maatregel weer door de Regeering moet worden ingetrokken, indien bedoeld wetsontwerp niet wordt aangenomen.

Eene tweede bedenking van veel minder belang is door den geachten afgevaardigde gemaakt tegen art. 4. Hij meende dat het tot moeilijkheden aanleiding zou kunnen geven, dat in de wet niet bepaald is wie in het bij art. 4 bedoelde geval het geld bij den ontvanger moet storten en wie het casu quo moet overstorten in 's Rijks schatkist.

Mijnheer de Voorzitter! Mijns inziens kan hier geen aanleiding tot moeilijkheden zijn, omdat natuurlijk de Minister, met de uitvoering der wet belast, de ambtenaren zal kunnen aanwijzen, die casu quo daarmee belast zullen zijn.

De heer **Melvil van Lynden**: Mijnheer de Voorzitter! Ik schijn mij niet duidelijk genoeg te hebben uitgedrukt in mijne eerste rede, althans mijn bezwaar tegen art. 2 is door den Minister niet juist gevat. Mijn bezwaar was niet daarin gelegen, dat, in plaats van een termijn van bij voorbeeld een jaar te nemen, hier bepaald is, dat de genomen maatregel zal vervallen, indien het wetsontwerp tot bekrachtiging daarvan niet wordt aangenomen. Mijn bezwaar was niet dat de geldigheidsduur van een maatregel van bestuur aan een zeker feit werd vastgeknoopt, maar dat door een besluit van eene der Kamers van de Staten-Generaal een bevel zou worden gegeven aan den Koning, aan de Uitvoerende Macht, om een anderen maatregel te nemen, waarbij de eerste wordt ingetrokken. Uit een constitutioneel oogpunt komt mij dat bedenkelijk voor.

Dit is de juiste beteekenis van mijn bezwaar, dat ik ernstige overweging waard acht.

De beraadslaging wordt gesloten en het wetsontwerp zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

De Kamer gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.

AANWIJZING VAN VERANDERINGEN, gedurende de beraadslaging in de Tweede Kamer der Staten-Generaal gebracht in het ontwerp van wet houdende bepalingen tot wering van voor den land-, tuin- of boschbouw schadelijke dieren en van plantenziekten. (161)

Artikel 2.

In den voorlaatsten regel is „verwerping” veranderd in „niet-anneming”.

Artikel 4.

In den eersten regel der voorlaatste zinsnede is „onteigende” veranderd in „rechthebbende”.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPORTEURS over de ontwerpen van wet tot:

- 1°. naturalisatie van Th. LAMERS en zeven anderen (127);
- 2°. naturalisatie van F. A. L. LENDORF en negen anderen (141).

De overweging van deze wetsontwerpen gaf geen aanleiding tot gedachtenwisseling.

Vastgesteld 29 Maart 1898.

SASSEN.

GODIN DE BEAUFORT.

NEBBENS STERLING.

VAN HEER.

DE JONG.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPORTEURS over de ontwerpen van wet tot:

- 1°. goedkeuring van ruiling van grond en vestiging van uitwegen ten behoeve van het Ulvenhoutsche bosch en de domeinhoeve te Ulvenhout met A. VAN DIJK, aldaar, e. a. (126);
- 2°. goedkeuring van den afkoop door de gemeente Rotterdam van het recht van opstal op eene strook oeverland langs de